

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA I DE RESOLUCIONS DE LA GAIP

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

SALA TERCERA

1. [Sentència](#) de 9 de gener de 2025, assumpte C-578/23, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. **Procediment negociat sense publicitat** i raons relacionades amb el **dret d'exclusivitat** imputables al poder adjudicador.

La Sala resol la qüestió prejudicial presentada en un litigi entre la Direcció General Tributària de la República Txeca i l'Oficina de la Defensa de la Competència de la República Txeca, en relació amb la constatació per part de l'Oficina de Defensa de Competència Txeca d'una infracció, com a conseqüència d'haver-se seguit un procediment negociat sense publicitat prèvia d'un anunci de licitació sense que es donessin els requisits exigits per la normativa sobre contractació per a aquest tipus de contractació.

La raó per la qual es va seguir el procediment negociat sense publicitat feia referència a la necessitat de la continuïtat tècnica entre el sistema d'informació objecte del contracte i el manteniment posterior de la garantia d'aquest; així com les raons relatives a la protecció dels drets exclusius de l'autor d'IBM sobre el codi base del sistema d'informació ja que efectivament la societat IBM és la titular en exclusivitat dels drets de llicències per a aquest tipus de sistema.

La qüestió prejudicial que es planteja en el litigi és determinar si l'article 31.1.b) de la Directiva 2004/18/CE s'ha d'interpretar en el sentit que, pel fet d'apreciar el poder adjudicador aquesta situació, ha creat per la seva pròpia actuació una situació d'exclusivitat i si aquesta circumstància s'ha de tenir en compte en ulteriors contractes.

EL TJUE assenyala que per poder justificar el procediment negociat sense publicitat prèvia a l'anunci de licitació, en el sentit que regula l'article 31.1.b) de la Directiva europea 2004/18, el poder adjudicador no pot invocar la protecció dels drets d'exclusivitat quan la raó d'aquesta protecció li sigui imputable. Aquesta imputabilitat s'ha d'apreciar sobre la base, no només de les circumstàncies fàctiques i jurídiques de la subscripció del contracte relatiu a una primera prestació, sinó també en relació amb totes aquelles circumstàncies que caracteritzen el període comprès entre la data de la subscripció d'aquest contracte i la data en què el poder adjudicador escull el procediment que s'ha de seguir per a l'adjudicació d'un contracte públic posterior.

TRIBUNAL DE COMPTES

2. [Sentència 2/2025](#), 17 de febrer, del Departament Segon d'Enjudiciament del Tribunal de Comptes, en relació amb la **no existència de responsabilitat comptable** per l'abonament a l'alcalde de l'Ajuntament d'Almacelles (Lleida) de **quantitats econòmiques en concepte d'assistència als òrgans col·legiats** de l'esmentat Ajuntament, qui, a més, exerceix el càrrec de diputat amb dedicació exclusiva a la Diputació de Lleida; així com la no existència de responsabilitat comptable per l'abonament de quantitats econòmiques en concepte d'assistència a diversos regidors que assisteixen efectivament a les sessions de la Junta de Govern, encara que no gaudeixen de la condició de membres de ple dret d'aquest òrgan col·legiat i la no existència de responsabilitat per les indemnitzacions abonades als portaveus dels grups polítics municipals.

Aquesta sentència conclou el següent:

- Desestima l'existència de responsabilitat comptable en relació amb l'abonament d'assistència «a un alcalde d'un ajuntament de Lleida per l'assistència efectiva a les sessions del Ple i de la Junta de Govern del seu ajuntament, tot i que exerceix el càrrec de diputat provincial amb caràcter de dedicació exclusiva a la Diputació de Lleida ja que considera que seria absurd entendre que el sou que percep l'interessat (alcalde) a la Diputació amb caràcter de dedicació exclusiva retribueix no només l'activitat exercida a la Diputació, sinó també les activitats que porta a terme al seu ajuntament.

És a dir, declara compatibles i afirma que no hi ha incompatibilitat entre la percepció de les quantitats econòmiques en concepte d'«assistència» als òrgans col·legiats de l'ajuntament, en les quanties aprovades pel Ple, amb les quantitats econòmiques percebudes en concepte de sou per part de la Diputació de Lleida per exercir el càrrec de diputat amb dedicació exclusiva.

- Desestima també que existeixi responsabilitat comptable per l'abonament a les sessions de la Junta de Govern de cinc regidors del referit ajuntament que no tenen la condició de membres electes, ja que les assistències a què es refereix l'article 75.3 de la LRBRL retribueixen, com assenyala literalment el mateix precepte, «la concurrència efectiva a les sessions dels òrgans col·legiats» i no la «pertinença» a aquest.

A més, en relació amb l'apartat anterior, el Tribunal de Comptes entén que, a l'efecte de la percepció de les quantitats econòmiques en concepte d'«assistència» a la Junta de Govern, aquests regidors «formen part» de l'òrgan

col·legiat, ja que encara que no tenen la condició de membres de ple dret l'alcalde reclama la seva assistència.

- Desestima l'existència de responsabilitat d'abast com a conseqüència dels pagaments realitzats per l'ajuntament als portaveus dels grups polítics municipals, en la quantitat de 60 euros, ja que es tractava de pagaments deguts per l'Ajuntament en virtut de l'acord plenari pel qual es van aprovar les quantitats econòmiques en matèria d'assistència als òrgans col·legiats i de retribució i perquè, a més, en aquest cas no es va causar cap perjudici econòmic als fons municipals.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

3. [Sentència 44/2025](#), de 12 de febrer, del Ple del Tribunal Constitucional. Desestimació per unanimitat del **recurs d'inconstitucionalitat** interposat pel Govern de la Nació contra l'article 12 de la **Llei 13/2023 del Parlament de La Rioja de mesures fiscals i administratives**.

El Ple del TC, per unanimitat, va acordar desestimar el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern d'Espanya contra l'article 12 de la Llei del Parlament de La Rioja 13/2023, de 28 de desembre, de mesures fiscals i administratives per al 2024, relatiu a la possible declaració d'urgència dels contractes finançats amb els fons europeus " Next Generation".

El recurs d'inconstitucionalitat es basa en el fet que, segons el parer del Govern, la manca d'una remissió o referència expressa a la norma estatal en aquesta matèria –concretament a l'article 50 del Reial decret llei 36/2020–, podia ser considerada com una deliberada intenció d'ignorar o sostreure's a la competència estatal bàsica en matèria de contractació pública atribuïda a l'article 149,1.18 de la CE i desenvolupada per l'article 119 de la Llei de contractes del sector públic.

El TC, en aquesta sentència, desestima el recurs i descarta la inconstitucionalitat d'una norma per la mera ommissió d'un precepte estatal de caràcter bàsic, atès que la norma estatal bàsica manté plenament la seva vigència amb independència que sigui o no recordada pel legislador autonòmic, d'acord amb els següents arguments jurídics:

- D'una banda, perquè la redacció de l'article 12.2 de la Llei de La Rioja 13/2023 respon essencialment al contingut de l'article 50 del RDL 36/2020; precepte que

estableix la necessitat que la declaració d'urgència dels contractes finançats amb fons procedents del Pla de recuperació, transformació i resiliència comptin amb una motivació expressa i individualitzada en cadascun d'ells.

Per tant, si el criteri general fixat en l'article 12 .2 de la Llei 13/2023 és el mateix que el fixat en l'article 50 del RDL 36/2020, l'omissió a aquest últim és innòcua ja que ambdues normes estableixen les mateixes regles i, per tant, no es deriva de la norma autonòmica cap intenció d'infringir la normativa bàsica estatal, sinó tot el contrari.

- D'altra banda, perquè la referència a la «normativa europea» continguda a l'article 12.2 de la llei riojana tampoc pot entendre's com indicativa de la voluntat del legislador autonòmic d'ignorar el caràcter bàsic contingut en l'article 50 del RDL 36/2020 i declara que aquesta referència pot considerar-se pertinent ja que està regulant els contractes administratius finançats amb fons europeus a través del Pla de recuperació, transformació i resiliència de la Unió Europea.

És més, el TC considera que la referència a la normativa europea, si bé no és estrictament necessària, tampoc es pot considerar com una forma d'ignorar la normativa estatal bàsica, que en tot cas, s'ha d'ajustar a la normativa europea com a expressió del principi de primàcia del dret europeu, establert, entre d'altres, en la STJUE, de 15 de juliol de 1964 i en la STC 145/2012, de 2 de juliol.

En aquest mateix sentit, el TC assenyala que el mateix hauria d'afirmar si la referència que es té en compte és l'article 119 de la Llei de contractes del sector públic ja que aquest precepte és transposició de la Directiva Europea 2014/24/UE del Parlament i del Consell, de 26 de febrer, sobre contractació pública i per la qual es deroga la Directiva 2004/18/CE, i s'inclou en les «normes europees» a què es refereix l'article 12.2 de la Llei 13/2023, de la Comunitat Autònoma de la Rioja, afirmant fins i tot que aquesta referència era «innecessària», per la qual cosa, mal pot interpretar-se que existeixi una voluntat d'elusió de la norma de transposició quan es fa referència explícita de subjecció a la norma transposada.

El TC conclou afirmant que la redacció de l'article 12.2 de la Llei 13/2023 del Parlament de la Rioja, des de la seva literalitat i valoració contextualitzada no només no entra en contradicció amb la normativa estatal bàsica, sinó que s'hi ajusta.

4. [Sentència 183/2025](#), de 24 de febrer, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional

objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria d'**abonament per l'execució d'obres no previstes en el contracte d'obres**.

La Secció 3 de la Sala Contenciosa del TS desestima en aquesta sentència el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears que va estimar el recurs d'apel·lació interposat pel Consell Insular de Mallorca contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 2 de Palma de Mallorca, que va anul·lar.

Els antecedents d'aquest plet són els següents:

- La UTE Vías y Obras Públicas SA i Copisa Constructora Pirenaica SA va interposar recurs contenciós administratiu contra la desestimació per silenci administratiu de la reclamació presentada el 26 de març de 2015 davant el Consell Insular de Mallorca, sol·licitant el pagament de la quantitat de 436.062,94 euros en concepte d'interessos de demora.
- El recurs contenciós administratiu va ser resultat del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Palma de Mallorca mitjançant sentència estimatòria que reconeixia el dret de la demandant a percebre la quantitat sol·licitada en concepte d'interès de demora.
- Contra aquesta sentència, la representació processal del Consell Insular de Mallorca va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ de les Illes Balears, que el va estimar mitjançant sentència de 28 de maig de 2029, anul·lant la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la UTE contractista va interposar recurs de cassació davant el TS.
- El TS, mitjançant interlocutòria, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu és determinar si en els supòsits derivats de l'article 243.6 de la LCSP, les obres no previstes en el projecte d'obres per manca d'aprovació de la modificació en termini, sent rebudes i acceptades per l'Administració contractant generen interessos de demora i, en cas afirmatiu, si el *dies a quo* per a la fixació dels interessos de demora es fixa en el moment de recepció de les obres

executades fora de projecte o si es fixa en el moment en què s'emet el document de reconeixement del crèdit per al pagament del deute.

- Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 243.6 de la LCSP i l'article 107 del RD 1098/2001, pel qual s'aprova el Reglament general de la Llei de contractes de les administracions públiques, en relació amb els articles 1101 i 1108 del Codi civil i els articles 4 i 5 de la Llei 3/2004, de 29 de desembre, per la qual s'estableixen mesures contra la morositat en les operacions comercials.

La Sala va desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i, en aquest sentit, va establir:

- Que les actuacions referents a obres executades fora de projecte però que han estat recepcionades per l'Administració estan fora de la matèria de la LCSP.
- No obstant això, reconeix el dret de l'empresa contractista a percebre els interessos de demora pel pagament d'aquestes obres, ja que el contrari suposaria un enriquiment injust de l'Administració, doncs l'Administració contractant les ha recepcionades, malgrat les obres que no han estat objecte de contracte i s'han executat conforme a un projecte aprovat per l'Administració contractant.
- Que el còmput dels interessos de demora en aquests casos comença en el moment en què s'emet el document de reconeixement per al pagament del deute de les obres executades conforme projecte.

5. [Sentència 51/2025](#), de 26 de febrer, del Ple del Tribunal Constitucional. Desestimació del recurs d'empara interposat per una secretària d'ajuntament condemnada per un **delicte electoral**.

El Ple del TC, en aquesta sentència, desestima per unanimitat el recurs d'empara interposat per una secretària d'un ajuntament –i com a tal delegada de la junta electoral de zona–, contra la sentència ferma que la condemnava pel delicte electoral tipificat en l'article 139.2 de la Llei orgànica 5/1985, de 19 de juny, del règim electoral general (LOREG) per haver alterat els resultats del sorteig per a la designació dels membres de les meses electorals per a les eleccions municipals i autonòmiques de Canàries celebrades el 24 de maig de 2015.

Els antecedents del procés penal que va acabar amb una condemna penal per a la recurrent en empara van consistir en el fet que, quan resultaven elegides aleatòriament per l'aplicació informàtica emprada per a la designació dels membres de les meses electorals persones de nacionalitat espanyola, però amb nom o

Àrea de Presidència
Secretaria General

cognoms d'origen estranger, aquella va proposar que fossin exclosos de la corresponent mesa electoral, sota el pretext que aquests ciutadans probablement no coneixerien bé el castellà i podrien, per això, provocar problemes el dia de la celebració de les eleccions.

Aquesta proposta va ser acceptada i, en conseqüència, es va determinar l'efectiva exclusió d'aquestes persones, amb la consegüent alteració en la formació de, almenys, dues meses electorals al municipi.

La recurrent manifesta en el seu recurs d'empara que s'ha vulnerat el dret de legalitat penal (article 25 .1 de la Constitució espanyola), en entendre que resulta irracional i arbitrari subsumir els fets tipificats en l'article 139. 2 de la LOREG.

El TC afirma que l'aplicació de la seva doctrina sobre el dret a la legalitat penal condueix a desestimar el recurs d'empara basant-se en els arguments jurídics següents:

- D'una banda, partint del fet del paper fonamental que realitzen les meses electorals durant el dia de celebració de les eleccions cal afirmar que la conducta de la recurrent en el tipus penal que va realitzar la jurisdicció penal en el corresponent procés penal és congruent i d'acord amb l'argumentació jurídica que accepta la comunitat jurídica en relació amb aquest il·lícit penal.
- D'altra banda, s'afirma que la condemna penal que se li va imposar en sentència penal ferma no es pot qualificar ni d'il·lògica ni d'extravagant, ni incorre en analogia *in malam partem*, ni condueix a solucions oposades a l'orientació material de la norma i, en fi, no és irraonable ni sorpresiva, ja que s'ha de recordar que qualsevol persona major d'edat censat a la secció corresponent que sàpiga llegir i escriure pot ser designada per sorteig públic per formar part d'una mesa electoral (article 26.2 de la LOREG), mancant, per tant, de justificació l'exclusió de ciutadans espanyols pel fet de tenir nom i cognoms d'origen estranger.
- A més, assenyalava que la interpretació de l'article 139.2 de la LOREG realitzada per la jurisdicció penal no es pot considerar aliena a l'expressió emprada pel legislador en aquest precepte, que defineix l'àmbit material del delictes en atenció a l'incompliment de totes aquelles obligacions que s'han establert perquè la constitució de les meses electorals es facin d'acord amb el que disposa la LOREG, inclosa la norma relativa a la composició de les meses electorals mitjançant sorteig celebrat pels plens dels ajuntaments.

TRIBUNAL SUPREM

SALA SOCIAL

6. [Sentència 40/2025](#), de 20 de gener, de la Sala Social del Tribunal Suprem. Recurs de cassació en relació amb les **absències per raó de malaltia i cobrament del plus per combatre l'absentisme**.

La Sala Social del TS, en aquesta sentència, ha dictaminat que les mesures que promouen les empreses per combatre l'absentisme laboral com és el cobrament del plus mensual, no poden afectar els drets essencials dels treballadors.

Per això, les mesures de conciliació i l'absència per raó de malaltia no poden afectar el cobrament d'aquest incentiu econòmic.

Així, conclou que les empreses no poden eliminar aquests incentius ni disminuir la seva quantia a aquells treballadors/es que han estat de baixa per malaltia, que han faltat per acompanyar algun familiar al metge o han estat hospitalitzats, o que han gaudit d'alguna mesura de conciliació ja que el contrari suposaria una situació de discriminació.

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

7. [Sentència 35/2025](#), de 20 de gener, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la **inembargabilitat parcial de determinades subvencions davant deutes de la Tresoreria General de la Seguretat Social**.

La Sala Tercera del TS resol el recurs de cassació interposat per la representació processal de la Tresoreria General de la Seguretat Social i pel Govern de Cantàbria contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, de 5 de desembre de 2022, perquè es va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat pel Govern de Cantàbria contra la diligència d'embargament practicada per la Tresoreria General de la Seguretat Social sobre els crèdits o pagaments a efectuar a un deutor pel Govern de Cantàbria per import de 9.882,74 euros.

Els antecedents del litigi són els següents:

- L'òrgan competent del Govern de Cantàbria va interposar una demanda contra una diligència d'embargament dictada per la Tresoreria General de la Seguretat Social sobre els crèdits a efectuar a un deutor per import de 9.882,74 euros.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- L'interessat va presentar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu, el qual va estimar el recurs i va considerar la diligència d'embargament no ajustada a dret.
- Contra aquesta sentència, el deutor va presentar recurs d'apel·lació davant el TSJ de Cantàbria i la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ va dictar, en data 5 de desembre de 2022, una sentència estimant en part l'esmentat recurs, revocant la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu i declarant embargables els crèdits o pagaments realitzats pel Govern de Cantàbria en concepte d'ajuts atorgats en virtut de la Llei de Cantàbria 3/2021, de 23 d'abril, de concessió dels ajuts establerts en l'article 607 de la Llei d'enjudiciament civil que assenyala que «és inembargable el salari, sou, pensió, retribució o el seu equivalent, que no excedeixi de la quantia assenyalada per al salari mínim interprofessional».
- Contra l'esmentada sentència, la representació processal del Govern de Cantàbria i la representació processal de la Tresoreria General de la Seguretat Social van presentar un recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria, va acordar :
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Considerar que la qüestió que presenta l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si, de conformitat amb el que disposa l'article 2.1.b) i c) de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, en relació amb l'article 23.1 de la Llei 47/2003, de 26 de novembre, general pressupostària, les subvencions, per naturalesa pròpia, gaudeixen o no de la prerrogativa de la inembargabilitat i, en cas negatiu, interpretar l'article 607 de la Llei d'enjudiciament civil a fi de valorar l'aplicació o no a les subvencions percebudes pels beneficiaris i adreçades a persones físiques o jurídiques afectades per expedients de regulació temporal d'ocupació, que van ser aprovats durant la pandèmia de la Covid-19.

La Sala conclou que l'article 23 de la Llei 47/2003, de 26 de desembre, general pressupostària, en relació amb l'article 2.1.b) i c) de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions s'ha d'interpretar en el sentit que els ajuts econòmics o subvencions públiques autònomes que tinguin per finalitat subvenir a situacions d'emergència social gaudeixen de la prerrogativa d'inembargabilitat parcial davant deutes contraïts amb la Tresoreria General de la Seguretat Social, en

Àrea de Presidència
Secretaria General

resultar aplicable el límit establert a l'article 607 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil (això és la quantia del salari mínim interprofessional).

8. [Interlocutòria](#) de 29 de gener de 2025, de la Secció 1a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb el **còmput del termini de 20 dies naturals establert per a les notificacions en matèria de trànsit**.

Els antecedents són els següents:

- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Girona no va admetre a tràmit per extemporani el recurs contenciós administratiu interposat pel Sr. Marcial contra la resolució sancionadora dictada pel Servei Català de Trànsit recaiguda en l'expedient de data 27 d'abril de 2022 i notificada per edicte al DOGC i al BOE de data 23 de maig de 2022.
- Contra la interlocutòria judicial de no admissió a tràmit el recurrent va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJC, el qual, mitjançant sentència de 18 d'octubre de 2023, va desestimar el recurs i va afirmar, pel que aquí interessa, que: «La qüestió gira no sobre els fets sinó sobre la interpretació del dia final, és a dir, sobre el dia en què s'ha d'entendre notificada la resolució sancionadora atès que a partir d'aquell dia es computen els dos mesos per a la interposició del recurs contenciós administratiu, així com, si escau, el termini de l'article 135 de la LEC. I per a això ens hem de remetre a la dicció literal de l'article 91 de la Reial decret legislatiu 6/2015, sobre seguretat viària, d'acord amb el qual: "(...) Transcorregut el període de 20 dies naturals des que la notificació s'hagués publicat al BOE s'entendrà que aquesta ha estat practicada, donant-se per complert aquest tràmit.»
- La representació processal del Sr. Marcial va interposar recurs de cassació davant el TS.
- La Secció d'Admissió de la Sala Contenciosa Administrativa, mitjançant interlocutòria, va declarar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar com s'ha de computar el termini dels 20 dies naturals previst a l'article 91 del Reial decret legislatiu 6/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei sobre trànsit, per entendre que una notificació d'un acte administratiu en un procediment

sancionador en matèria de trànsit, objecte de publicació al BOE, ha estat degudament notificada i, per tant, s'ha complert amb el preceptiu tràmit de notificació.

- Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 3.1 del Codi civil en relació amb l'article 91 del Reial decret legislatiu 6/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei sobre trànsit i l'article 30.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, sens perjudici que la sentència hagi d'estendre's a altres normes jurídiques si així ho exigeix el debat final travat en el recurs, de conformitat amb l'article ex 90.4 de la LJCA.

9. [Sentència 114/2025](#), de 4 de febrer, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb l'aprovació del **calendari escolar i els drets dels funcionaris**.

El TS, en aquesta sentència, desestima el recurs de cassació interposat per la representació processal de Comissions Obreres d'Astúries contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Astúries, per la qual cosa confirma la Resolució de la Conselleria d'Educació del Principat d'Astúries, de 5 d'abril de 2022, que aprovava el calendari escolar per al curs 2022-2023 i les instruccions necessàries per a la seva aplicació.

Els antecedents del procediment contenciós administratiu són els següents:

- La Conselleria d'Educació del Principat d'Astúries, en data 5 d'abril de 2022 va acordar aprovar el calendari escolar per al curs 2022-2023, així com les instruccions necessàries per a la seva aplicació.
- La representació processal de Comissions Obreres d'Astúries va interposar un recurs contenciós administratiu davant el TSJ d'Astúries i la Sala Tercera Contenciosa Administrativa d'aquest, en data 2 de maig de 2023, va dictar sentència desestimant íntegrament el recurs i declarant conforme a dret la resolució recorreguda.
- Contra l'esmentada sentència la representació processal de Comissions Obreres va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem va dictar una Interlocutòria en data 22 de maig de 2024, mitjançant la qual va acordar:

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si l'aprovació del calendari escolar, essent una potestat de l'Administració educativa, ha de ser –o no– objecte de negociació col·lectiva.
- Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 28 de la Constitució Espanyola, que recull el dret a la negociació col·lectiva, en relació amb l'article 33, 37.1.m) i 37.2 del Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic.

El TS assenyala que de la interpretació dels preceptes anteriorment assenyalats s'arriba a les conclusions següents:

- L'aprovació del calendari escolar educatiu no universitari és una facultat de l'Administració educativa i, com a tal, no ha de ser objecte de negociació col·lectiva.
 - No obstant això, si anteriorment s'ha aprovat un instrument jurídic referit a les vacances, jornades laborals i altres drets –ressenyats en els articles 37.1 m) i 37.2 del el text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic– dels funcionaris d'educació i la resolució per la qual s'aprova el calendari escolar incidís d'alguna forma en aquests aspectes, només aquests han de ser objecte de negociació col·lectiva.
 - L'assenyalat en l'apartat anterior no succeeix en aquest cas ja que la representació processal de Comissions Obreres no realitza cap al·legació jurídica al respecte, limitant-se a fer simples reflexions generals no vinculades al supòsit objecte de discussió.
10. [Sentència 183/2025](#), de 24 de febrer, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria d'**abonament per l'execució d'obres no previstes en el contracte d'obres**.

La Secció 3 de la Sala Contenciosa del TS desestima en aquesta sentència el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears que va estimar el recurs d'apel·lació interposat pel Consell Insular de Mallorca contra la sentència

dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 2 de Palma de Mallorca, que va anul·lar.

Els antecedents d'aquest plet són els següents:

- La UTE Vías y Obras Públicas SA i Copisa Constructora Pirenaica SA va interposar recurs contenciós administratiu contra la desestimació per silenci administratiu de la reclamació presentada el 26 de març de 2015 davant el Consell Insular de Mallorca, sol·licitant el pagament de la quantitat de 436.062,94 euros en concepte d'interessos de demora.
- El recurs contenciós administratiu va ser resolt del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Palma de Mallorca mitjançant sentència estimatòria que reconeixia el dret de la demandant a percebre la quantitat sol·licitada en concepte d'interès de demora.
- Contra aquesta sentència, la representació processal del Consell Insular de Mallorca va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ de les Illes Balears, que el va estimar mitjançant sentència de 28 de maig de 2029, anul·lant la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la UTE contractista va interposar recurs de cassació davant el TS.
- El TS, mitjançant interlocutòria, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu és determinar si en els supòsits derivats de l'article 243.6 de la LCSP, les obres no previstes en el projecte d'obres per manca d'aprovació de la modificació en termini, sent rebudes i acceptades per l'Administració contractant generen interessos de demora i, en cas afirmatiu, si el *dies a quo* per a la fixació dels interessos de demora es fixa en el moment de recepció de les obres executades fora de projecte o si es fixa en el moment en què s'emet el document de reconeixement del crèdit per al pagament del deute.
 - Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 243.6 de la LCSP i l'article 107 del RD 1098/2001, pel qual s'aprova el Reglament general de la Llei de contractes de les administracions públiques, en relació amb els articles 1101 i 1108 del Codi civil i els articles

4 i 5 de la Llei 3/2004, de 29 de desembre, per la qual s'estableixen mesures contra la morositat en les operacions comercials.

La Sala va desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i, en aquest sentit, va establir:

- Que les actuacions referents a obres executades fora de projecte però que han estat recepcionades per l'Administració estan fora de la matèria de la LCSP.
- No obstant això, reconeix el dret de l'empresa contractista a percebre els interessos de demora pel pagament d'aquestes obres, ja que el contrari suposaria un enriquiment injust de l'Administració, doncs l'Administració contractant les ha recepcionades, malgrat les obres que no han estat objecte de contracte i s'han executat conforme a un projecte aprovat per l'Administració contractant.
- Que el còmput dels interessos de demora en aquests casos comença en el moment en què s'emet el document de reconeixement per al pagament del deute de les obres executades conforme projecte.

11. Sentències [196/2025](#) i [197/2025](#), ambdues de 25 de febrer, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la desestimació que una persona pugui **adquirir la condició de funcionària pública** encara que hagi tingut nomenaments temporals sense que hi hagi els processos selectius previstos en el nostre ordenament jurídic.

La Secció 4a de la Sala Tercera del TS, en ambdues sentències, afirma que l'ordenament jurídic espanyol no permet convertir el personal temporal de l'Administració en funcionari o funcionària de carrera o personal fix o equiparable sense que hi hagi els processos selectius previstos legalment per accedir a aquesta condició.

En aquest sentit, afirma :

- Que, d'acord amb la jurisprudència establerta al respecte per part del Tribunal Suprem, aquesta jurisprudència no és contrària a l'Acord Marc que acompanya la Directiva 1999/70/CE a la qual fa referència el Tribunal de Justícia de la Unió Europea.
- Que, la conversió d'una persona que ha estat objecte de diversos nomenaments interins o contractes temporals en funcionari de carrera o personal fix sense haver superat un procés selectiu d'acord amb els principis d'igualtat, capacitat i

Àrea de Presidència
Secretaria General

totes les garanties legals establertes en el nostre ordenament jurídic no és només un acte *contra legem*, sinó un acte contra la mateixa Constitució espanyola, ja que aquests principis estan recollits a la Carta Magna.

- Afegeix que aquests procediments selectius per a l'accés a la funció pública tenen unes característiques que els distingeixen dels contractes de treball en l'àmbit privat, de la mateixa manera que el règim estatutari dels empleats públics és diferent del règim laboral del sector privat, com reconeix la jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.
- Que, no obstant això, les persones que hagin estat objecte de nomenaments temporals abusius o contractes temporals abusius tindran dret a ser indemnitzats en la mesura proporcional que es determini en cada cas, o la que estableixi el legislador, i sempre que acreditin haver sofert un perjudici per aquesta causa.